

Люди кажуть, що живу я добре. Не хвалюсь, але й не заперечую: чоловік п'є в міру, діти вже дорослі, в місті (а що вони тут, в селі, забули?), сама ж двадцять перший рік успішно завідую сільмагом. Іду вулицею — односельці мало не кланяються, вітаючись зі мною. Та й в сільпо мене, Федору Стотисячну, знають, як надійного працівника. Лише останнім часом чи то примха наступаючої старості, чи прокинулася в мені гідність громадянська — захопилась я політикою. Щовечора після роботи вмикаю телевізор (кольоровий, новий, як і все у хаті) і поки не передивлюсь новини, дебати, засідання парламентські, інтерв'ю з першими і не першими особами в державі і т. д. і т. п. — просто не засну. Особливо люблю спостерігати за ходом пленарних засідань нашої Верховної Ради. Ото дають депутати,

На трибуні

НАПІВФАНТАСТИЧНЕ ОПОВІДАННЯ

ото дають! Правда, поки що словами. Вчора ввечері сиджу і дивлюсь сесію рідного парламенту. Чоловік, як завжди, попорав, побурчав щось про нічний час, потім уклався в спальні і затих. Я ж схвильовано дивлюсь, слухаю... Один депутат виступив, другий, третій. Раптом десятій чи двадцятій виступаючий обертається до мене зі словами:

— А ви, Федоро Петрівно, що думаєте про стан нашого теперішнього життя і його найважливіший показник — торгівлю?», — і до головуючого в президії: «Надамо слово сільській трудівниці! Хто-хто, а вона ситуацію в країні добре знає!».

Той не забарився: «Будь-ласка! Не соромтесь! Тільки п'ять хви-

лин». Тут телеекран збільшився до розмірів стіни у хаті, я опинилась в залі засідань, та не барюся — йду до трибуни. Дійсно, мені та не знати ситуації! Стала за трибуну, дивлюсь вгору на стелю з люстрами ще кращими, ніж в моїй світлиці, і почала:

— Шановні панове і пані! Спочатку перебудова, а потім суверенізація слов'янських країн, крім інших досягнень, зробили мою професію чи не найпрестижнішою. Але з висоти пройденого, пережитого бідно не тільки досягнення, а й окремі прорахунки... — тут запнула. Думаю, треба скоріше правду людям сказати за ці кілька хвилин, а не водити їх біля та навколо. Ех, була не була:

— Дороженькі в наш!

Порядку в країні немає. Немає його і в торгівлі! Скажу, як на сповіді: що прийшло мені в магазин, що і кому я реалізувала — таємниця для народу і, разом з тим, золота жила для нечесних людей. А при нинішньому повальному дефіциті і космічних цінах ох і нелегко бути продавцеві чесним, справедливим. Поставте себе на моє місце і скажіть, кого в першу чергу отоварити дефіцитом: свояків, друзів та потрібних людей чи отой ненаситний натовп, якому завжди всього мало? Контроль і гласність? А хто їх здійснить? Де місцеві Ради, депутатські комісії? Відповідь: місцеві депутати або товпляться в мовчазній черзі за тим дефіцитом, вірніше, його залишками, або, якщо туди зазігнулись, благають по телефону відкласти для них кілограм масла, борошна чи олії. Я вже не говорю про деякі промислові товари! Не тільки

в торгівлі, в кожній роботі, в кожній професії, так би мовити, тіньові сторони. «Лівий» заробіток. Трагедія економіки країни в тому, що саме туди направлені зусилля величезної кількості людей. І це при загальній недисциплінованості працюючих. Свіжий приклад: зупиняються верстати на заводі, машини в полі, завмирає робота багатьох установ — всі пішли дивитись популярний телефілім. А де ж влада?

Тут хтось взяв мене за плече, наче з трибуни спихнути хоче. Я і стріпнула. Бачу: знову я у своїй хаті. Телевізор миготить білим, вже не показує, а чоловік трясє за плече:

— Чого ти розкричалася уві сні, «Місце, місце!». Що, тобі твоє місце не подобається? Вимикай телевізор та лягай відпочивати — завтра ж на роботу раненько.

Я промовчала. І він буває правий.

Анатолій ПЕТРУК.